

„Danferen“

Halvgenlig Nøds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika.

udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.

„Danferen“ udgives hver Tirsdag og Fredag
Blad nr. 100.
De forenede Stater \$1.50. Ubladet \$2.00
Bladet udsales i Fortluft.

Beskrivelse, Betaling, Adresforandring og
andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.

Redaktør: A. M. Andersen.
Alle Brevbreve „Danferen“'s Indhold:
Afhjælpninger, Korrespondancer og Artikler
af enhver Art, bedes adresseret:
A. M. Andersen, Blair, Neb.

Entered at Blair Postoffice as second
class matter.

Advertising Rates made known upon
application.

I Tilfælde af Uregelmæssigheder ved
Modtagelsen bedes man klage til det nærliggende
Postkontor. Skulde det ikke hjælpe, bedes
maa henvende sig til „Danferen“'s
Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Felt, der
aerteret i Bladet, enten to: at lade hos dem
eller for at faa Oplysning om det aertede,
bedes De altid omtale, at De faa Aertise-
mentet i dette Blad. Det vil vare til gen-
sidsig Nytte.

Ved Augsburg Seminar er der
iftag. „Filkbl.“ dannet en norsk
litterær Klub, hvis Medlemmer for
det meste er „Sutter“, som er født
her i Lands, nogle af dem endog op-
draget i Byerne. Denne Klubs For-
maal er ikke alene at gøre sig mere
kendt med de norske Digtere, men
ogsaa i nogen Grad at faa Rede
paa norsk Mandskab, som det puse-
rer nuomstunder i Norge.

I et i Edinburg udfommet Værk
om den store Missionskonference,
som holdtes der i Fjor, refereres
kun to Taler „in extenso“, den ene
en Kineser, den anden den kendte
norske Missionsmand Lars Dahles.
Der siges, at da den „Bifinglignen-
de Nordmand“ lattede sig ned efter sin
belysede Tale om Missionen „brød
der ud et usædvanligt Vifald“. Og
Lars Dahls Four siger: „Det synes mig,
naar jeg summerer op Beretningerne,
at min norske Vens Ord staar
som det højeste Udslag af Forstand
og Klarhed.“

I dette Nummer begynder vi en
ny Fortælling — „Morgengær“ —
af Past. J. J. Kildahl. Det er, som
man vil se, en Fortælling fra dan-
sk-amerikansk Kirkehistorie. Da den er et
litterært Forsøg af en af vore egne
kendte Prædiker, anser vi det for
rigtigt, at den gives Læserne uden
Kommentar eller Vedsmættelse fra
vort Side, og nøjes derfor med at
sige, at vi har gennemlæst Manu-
skriptet med spændt Interesse, og
tvivler ikke om, at den ogsaa vil hol-
de Læsernes Interesse spændt til
Slutningen.

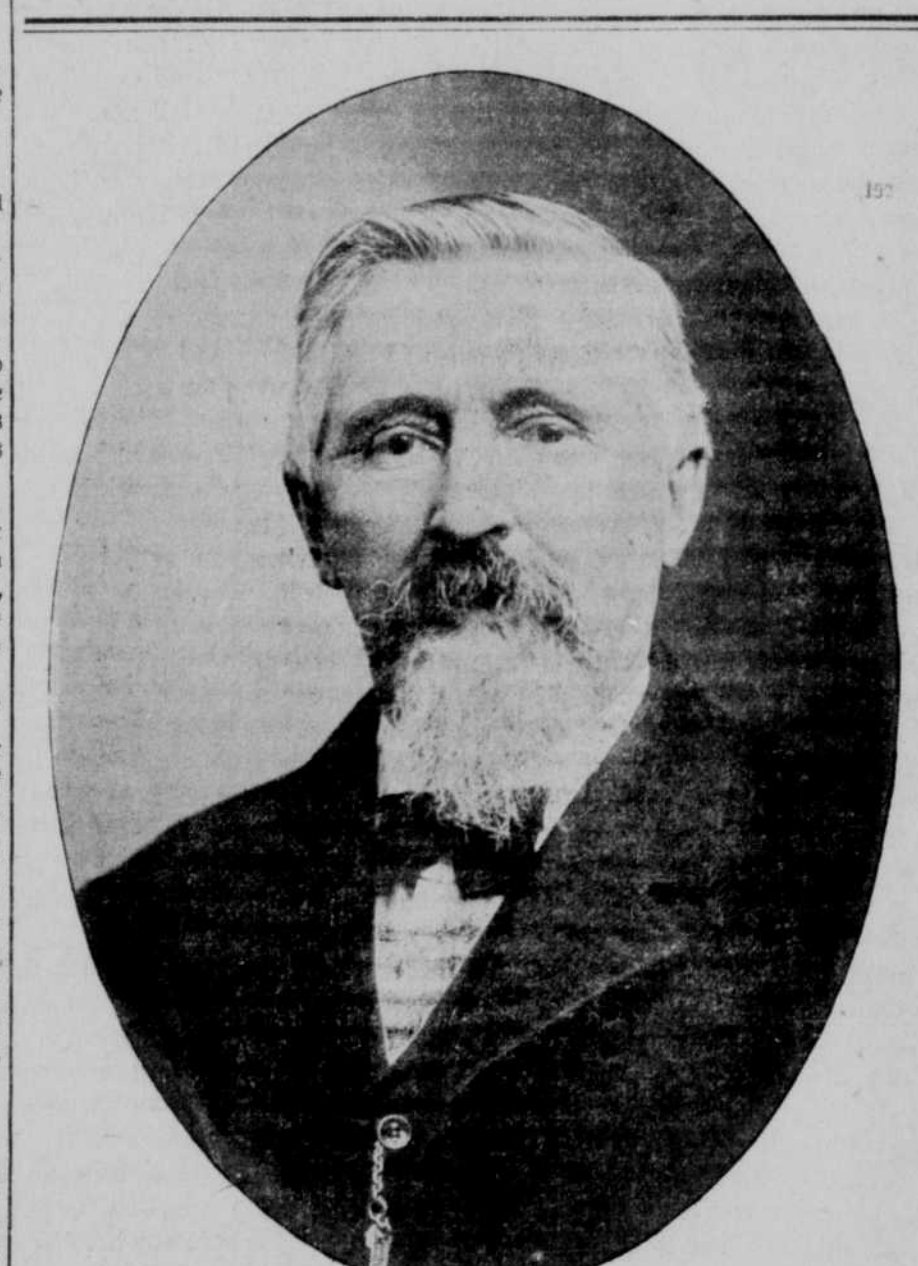
I „Lutheraneren“ af 22. ds. fo-
rekommer en længere Redegørelse,
„Hvorfor Den forenede Kirkes Kol-
lokvæder ikke har kunnet tilfæmme
de af Den norske Synodes Komite
fremstillede Satser som striktesige
og lutheriske“, underskrevet af For-
mand L. S. Dahl og Professorene
J. R. Kildahl, J. A. Schmidt, M.
D. Westman, E. A. Johnson og C.
M. Besvig. — Det maa man lade
vore norske Brødre, at de tager paa
Sagen med Alvor og Grundighed.
Det er fremdeles væsentlig angaa-
ende Væren om „Udvælgelsen“, der
ikke kan opnaas Enighed.

I Bemærkninger til en Udtale-
lse af Biskop Vincent (Methodist) om
Menighedsfoler skriver „TheLuth.“:
„Saa længe som Romerne ikke er
villige til at paatage sig Ansvar
for nogen Slags Religionsunder-
visning meddelte af Kirke-
ne i Forbindelse med Kommune-
Stole-Systemet, da maa man ikke
dable Lutheranere, som tror paa at
lægge den religiøse Grundvold dybt
og solidt, for om de holder paa de-
res Menighedsfoler, saa længe de
kan.“ Prægtige Ord, blot vi kunde
virkeligst, hvad de peger paa i
langt større Udstrækning.

Efter hvad der meddeles fra
Danst-amerikansk Selskab, vil de
danske Studenterlangere lade deres
Nøst høre i den stærkt danske By
Berth Amboy, New Jersey, førend
i nogen anden By i Amerika.

Vor bekendte Landsmand Jacob
cob Riis er iflg. „Vien“ bleven an-
greben af sin gamle Hjertesygdom
under en Foredragstur ude i Vesten,
saa han maatte lægge sig ind i San
Diego og for øvrigt give Afkald paa
Festligheder, der var arrangeret for

ham, og alt andet uden for det
egentlige Program.
Af den afdøde John S. Kenre-
dys Bo modtog den presbyterianiske
Kirkes Sedningemissions „Board“
i de sidste Dage af Februar en Sum
af \$2,300,000 i Kontanter og Væ-
dipapirer. Disse Penges skal anvendes
til Forbedring af nævnte Kir-
kes Missionsstationer og disses Ud-
styr i Sedningelande — Afrika, In-
dien, Siam, Perjen og Kina.
Blant andet skal der opføres 150
Hospitaller.

Markus Beck.

Han var født i Starbæk Sogn,
Slesvig, den 15. Nov. 1817. Da
han var omkring 19 Aar, forlod
han sit Barndomshjem, idet han
udvandrede til Amerika. Han lan-
dede i New York, hvor han forblev
en Tid og arbejdede. Senere fandt
han Beskæftigelse i Westons i Michi-
gans Stove, i Wyomings Miner
og i Omaha, indtil han omkring
Aar 1870 lattede sig ned paa en
„Homestead“ i Washington Co., Neb.,
ca. 8 Mil Vest for Blair. Den 3.
Nov. 1874 blev han gift med Ma-
rie Andersen, hans nu efterladte
Enke. I deres Egtteskab har de haft
tre Børn, Anders, Andreas og Lau-
ra. Den sidste døde, da hun var om-
kring 6½ Aar, og den ældste, An-
ders, døde i 1902, efterladende Su-
stru og tre Børn, der siden har haft
deres hjem hos Sviger- og Ved-
steforaldrerne. Den eneste af Mar-
kus Becks Børn, som overlever ham,
er Andreas, som er gift og har For-
retning her i Blair. I 1888 sluttede
de Familien til det hyggelige hjem
her tæt uden for Byen, hvor Beck
døde, og hvor baade hans og Søn-
nens Enke og dennes Børn fremde-
les bor.

En Tid var M. Beck i Forret-
ning her i Byen sammen med Mr.
J. B. Newell, men han blev tvun-
gen til at trække sig tilbage paa
Grund af daarligt Helbred.
Helt siden vor kirkelige Mission
begyndte her i Washington Co., i
1874, har Markus Beck staaet i
Forbindelse med den. Han var med
ved det Møde i Omaha i Marts
1884, hvor Danferne i „Den nord-
danske Konference“ besluttede paa
visse Betingelser at udtræde og stifte
 eget Samfund, og han har været
med i „Den forenede dansk-luther-
ske Kirke“ fra dens Begyndelse af.
I 1900 blev han valgt til Raserer
for Den forenede Kirke, og med
Undtagelse af eet Aar (paa Grund
af hans tidligere alvorlige Syg-
dom) har han hvert Aar siden væ-
ret genvalgt til denne Tillidspost,
som han stadig beklædte med Tro-
fasthed og tog sig af med Interesse.
Han har ogsaa i flere Aar været
Medlem af Direktionen for Dan.
Luth. Publ. House. — Og saa som
Borger har han været betroet flere
Tillidsposter.

Hvad jeg ellers kunde ønske at
sige om min mangeaarige Ven Mar-
kus Beck, vil komme frem gennem
hvad jeg nu vil meddele fra hans
Begravelse i Søndags.
Det var en meget store Venne-
skare, der mødte ved Becks hjem
for at følge ham til hans sidste Hvile-
sted. Efter en fort Ceremoni i
Sjernet, ledet af Menighedens
Præst, Past. Kjeller, gik det store
Sørgetog til Kirken, hvor der holdtes
en længere Sørgeudstigning,
vælsende med Tale og Sang.

Past. Kjeller talte først ud fra
Begyndelsen af Joh. Ev. det 14.
Kap. — om Faderhøjet med de
mange Voliger, hvor Jesus var gaa-
et hen at berede sine Sted. Han
mindede om, at midt igennem Jord-
ens Rød og Trængsel følger der
en Løvsang til Himmelen. Denne
Løvsang følger op fra den Skare,
der har toet deres Hjortler og gjort
den høide i Lammets Blod; den
kan synge, fordi den har Vælte her
og Haab om Hellighed hjemme hos
Gud i Faderhøjet. — Noget af det
sidste, Markus Beck udtalte, var:
„O Gud i se Lov, det hjemad gaar.“
Han var rejsefærdig og rejste med
Glæde. — Past. Kjeller udtalte ogsaa
sin Forvisning om, at Becks
Trofasthed og Sustru havde været til stor
Befrielse for ham.

Efter Past. Kjeller talte under-
tegnede (efter Opfordring paa En-
geff) ud fra et Afstnit af Joh. Ev.
det 6. Kap., nemlig Vers 40: „Men
det er hans Billie, som mig udsæn-
det, at haer den, som ser Sønnen
og tror paa ham, skal have evigt
Liv, og jeg skal opvække ham paa
den yderste Dag.“ Markus Beck
var en Mand med betydelig Billie-
styrke, og det er den Slags Mand,
der udretter noget i Verden. Beck
fik udrettet ikke saa lidt. Men det
gælder om, at al menneskelig Billie
bliver bjet ind under Guds Billie.
Dag det tror jeg om Beck, at hans
Billie mere og mere blev bjet ind
under Guds Billie, saa han ikke
alene saa sin Frelser, men ogsaa
troede paa ham, hvorfor vi tør
haabe, at han har evigt Liv. Men
ogsaa kun i Troen paa Jesus Kris-
tus kan der næres grundet Haab
om evigt Liv.

Past. C. B. Christiansen talte

jom Formand paa Samfundets Beg-
ne. Han vilde lægge nogle Minde-
blade paa den afdøde Vens Kirke.
Han mindede de om ham som
Menneske, som Kirkeformand og som
Krisen. M. Beck var et dygtigt
Menneske, som unge Mennesker kun-
de lære meget af. Han var et godt
Medmenneske, ikke selvif, men hav-
de tilovers for andre. Og han var
en nyttig Borger, der var betroet
 flere Tillidsposter. — Beck var og-
saa Kirkeformand; det var han baade
i Forhold til den lokale Menighed
og i Forhold til Kirkesamfundet.
Paa begge Omraader var han be-
troet flere Tillidsposter. — Men han
mere end det. Han stode hverken
paa sin Dygtighed eller sine Gen-
ninger som Grund for Frelse. Det
Ord: „Jesus Kristus, Guds Søns,
Blod renser os fra al Synd“ var
bleven stort for ham, og der fandt
han sin Frelses Grund.

Past. P. S. Vig oplæste de sidste
tre Vers af 2 Tim. første Kap. og
henledte særlig Opmærksomheden
paa, at det der forekommende Navn
Dneiforus betyder en, som bringer
Gavn. Markus Beck havde været
en Dneiforus. Han var et medfø-
lende Menneske, og han bragte Gavn
til mange. Naar nogen var syg eller
i Nød, saa kunde Beck finde ham.
Det havde Taleren selv erfaret.
Beck var ikke bange for at gaa ind
felo i det Hus, som paa Grund af
sin Sygdom ellers var afspær-
ret, naar han kunde bringe Hjælp.
Taleren pegede ogsaa paa det Ord
om Barmhjertighed hos Herren paa
hin Dag og sluttede med Ordet:
„Herren give Dneiforus' Hus Barm-
hjertighed.“

Past. Lang fortalte sluttelig om
et Menneske, som var mærket af
Døden, men ikke var færdig til at
dø, og som derfor bad saa inderlig
om at maatte blive sparet. Vedkom-
mendes Ven blev hørt, Dødsmar-
kerne forsvandt til Røgens og an-
dres Forbavelse. Men da Døden
siden kom, kom den pludselig. No-
get lignende var det gaet med M.
Beck. Det gjaldt for os alle om at
være færdige.

Ind imellem Talerne blev sunget,
dels danske, dels engelske Sange.
Et Sangkor fra Skolen sang „Den
store, hvide Klok vi se“ og en en-
geff Song. Det var i det hele ta-
get en søn Sørgesfest.

Ligbaaren var dækket af et Væld
af Blomster, særlig skal nævnes en
Krans fra Menigheden og en prægtig
Buket fra Citijens State Bank
og en ditto fra Dan. Luth. Publ.
House.

Bejret var dejligt til henimod
Slutningen af Mødet i Kirken; men
da opkom der pludselig en voldsom
Storm med Hagl og Sne, saa kun
en Mindrepart af dem, der var i
Ligklædet fra Hjemmet til Kirken,
fulgte med til Gravpladsen.

Reg vil saa slutte her, som Past.
Vig sluttede i Kirken: „Herren give
Dneiforus' Hus Barmhjertighed.“
A. M. Andersen.

Til min fredløse Ven.

Kære Niels Holm!
Dit Brev til mig som Soar paa,
hvad jeg stred i de fem Breve i
„Danferen“, har paa een Gang
gjort mig glad og bedrøvet. Jeg er
meget glad ved, at du gerne vilde
være et Guds Barn, som du tror,
at jeg er, og at du især dig forvis-
set om, at jeg er din virkelige Ven,
der vil gøre det bedste for dig, jeg
ved og fortaar. Men jeg er inder-
lig bedrøvet over, hvad du skriver
om Kristi Kors: „Jeg har længe
vidst, at Verden er fuld af Synd
og Uretfærdighed, men at den skulde
kunne frelses derfra ved dette Kors,
har altid staaet for mig som en
Urimelighed.“

Tal, for saa vidt, for den Nede-
lighed, der faar dig til at tale rent
ud; thi skal jeg kunne hjælpe dig,
Ven, maa jeg i det mindste kende
din Sjælsforstand, som den er. Gud
ved, at det kan blive vanskeligt nok
endda, og hvis han ikke selv giver
mig de rene Ord og velsigner min
fattige, bange Haand, hvorledes skulde
jeg da kunne skrive tilbørligt —
end sige til nogen Befrielse —
om dette det dybeste Helligheds-
og Kærlighedsministerium — Korset paa
Golgathas Høj?

I Sandhed, Niels! Vi staar her
paa den Korsvej, der ned gennem

Liderne har adskilt og indtil Dage-
nes Ende vil adskille Mennesker fra
hverandre for Tid og Evighed. Hvil-
ken Alvor Ven! Saa lad os da nu
igen sætte os stille hen ved Korsets
Fod og tale med hinanden om,
hvad vi ser og hører, og naar vi
har overvejet sammen som Venner
— ja, hvad saa? — Barmhjertige
Gud, giv mig da den Naade, at min
gamle Ven maa faa Armene om
dette Kors!

Hør, hvorledes de lærer om
Korset, alle de, med hvem du hid-
til har slaaet Følge! De bitreste
indbyrdes Fjender giver her hinan-
dens Haandslag. Tænk, hvor besyn-
derligt! Eller saa du nogen Sunde
Mage i hele den vide Verden? Hvem
tan dog denne „Forskyder“ være?
Serodes omfavner Pilatus, Fari-
sæer og Sadducæer troffer hjerte-
ligt hinandens Hænder, „Gentle-
men“ og Tramps“ smiler fortaen-
de til hoerandre, og — for at Væ-
geret skal blive fyldt til Randen —
Forskyderne paa de to andre Kors-
vej fælles Sag med deres Hæder.
Matthæus og Markus fortæller os
jo, at de bopostede ham begaae — til
at begynde med.

Saad er dog dette for en forfæ-
delig, hemmelighedsfuld Magt, der
her er i Stand til at forjone Mod-
tæt nager mere fjendtlige end Rus-
land og Japan, Raven og Voltaire,
den jødske Selvejerbonde og Nat-
manden, Skarpretteren og — Delin-
kenten? Jeg ved, hvad det er, Niels;
thi jeg har selv stirret ind i denne
Mærkets grusomme Hemmelighed, og
— hvis du vil have Tillid til min
Erfarung — skal jeg fortælle dig
det ganske stille, mens vi sidder her
ved Korsets Fod og lader Mæng-
den lærne og bejotte, som den vil.

Da jeg var elleve Aar, fik jeg
Kirkeløse i mine Øjne og kunde
ikke taale den mindste Straale af
Dagens Lys fra Oktober til Mid-
ten af Maj. Jeg stred af Smerte,
naar Døren pludselig aabnedes og
det fulde, klare Dagslys faldt ind i
mit lille Kærelse med de nedrullede
Gardiner. Lad mig bruge det som
et Billede paa, hvad jeg siden erfa-
rede paa Mandskabets Omraade.

Menneskeløstagen er falden, Niels,
og den bor i Mærket, fordi dens
Sjælesje har „Kirkeløse“. Du maa
tro mig, naar jeg siger dig, at jeg
selv har oplevet den mest haar-
refænde Kirkeløshed af, hvad jeg
her meddele dig. Jeg faa Stærer
af Tusinder, der sindsvage af Smerte
og Kæleri over dette klare Him-
mellys kastede sig ind i Fortabelsens
Nat med en Hurtighed, som ingen
Verdensmester i Skjelskab kan præ-
stere Magt til. Jeg stod selv nalen-
de i Uklanten af pludselig Stærer
og tænkte paa at springe til. Men
Gud vare evig lovet! I sidste Under-
bilik saa jeg Ansiget af en under-
lig kar Ven her paa Jorden. Denne
Ven vinkede til mig med et ufi-
gelig bekymret Smil, der fik min
Sjæl til at gylte tilbage fra Af-
grunden med et vildt Angstkrig.
Men i samme Nu saa jeg i den
Korsfættedes egne Arme og blev
baaret bort fra dette grusomme Sted.
Jeg ved saa vist, som jeg lever og
aander, at jeg kun er bleven frelst
for denne Vens Bønners Skyld.
Maaste dog mit Bink og min
fattige Ven kunde gøre det samme
for dig, Niels!

At, at Guds Helligheds klare
Sollys jaaledes faar „de haabløse
Slægter“ til at frige vildt i Ka-
leri og Smerte! Romere og Jøder,
Ortodokse og Britanere, kronede
Konger og vidviede Staffer!
Og viselig har Guds Helligheds
Lys aldrig straalet ind i Syndens
dybe Mørke som her fra dette Kors,
om hviffet den store Apostel siger,
at det er Søderne en Forargelse og
Hellerne en Daarlskab.

Dog eet endnu maa vi ikke springe
forbi her, kære Niels. Hvor er
dog det synderlige Menneskeherte sig
selv ligt gennem alle Tider! Om nu
Guds Helligheds og Kærligheds
menneskebetovne, herlige Stikkelse
vandrede her paa Jorden i Dag,
saa vilde du finde usjagtigt det
samme stemmige Vespottelsesraab
fra Lejre i Samfundet, der i øvrigt
kun har Haan og Had at slænge
hverandre: en Usling til at forraa-
de ham, en uretfærdig Donmer til
at renvaske sine egne Hænder, selo-
retfærdige „Rettroende“ sammen
med Georg Brandes' og Robert In-

gerolls Stærer, Pengesurterne fra
Wall Street sammen med Socialis-
mens knyttede Næve, den indstam-
pede Gerrighed sammen med De-
landens tvilseløse Nødsfælg og
færdige Vellyst, den forlorne Vi-
denskabs Charlataneri sammen med
Uvidenhedens dumme Staal, ja —
selv Jangerne i vore Tugthuse sam-
men med de Retfærdighedens Bog-
tere, der sigter paa dem med deres
skarpladte Nisler.

Er det dog ikke en frygtelig Syn-
dens og Fortabelsens Hemmelighed,
der her afløses for vore Øjne, kære
Niels? O, at det ikke er Janta-
billede, jeg her opruller for dig,
men den mest angrende Virkelighed,
derfor er ethvert Væis overskjedit.
Dit eget grundige Kendskab til vore
almindelige Borgerfamfund vil give
dig mere end tilstrækkelig Væis.
Intet, absolut intet i Verden har
bragt et saadant Røre af Haan og
Had ind i den saldne Slægts store
Mættelse som dette Kors, der for-
jone Fjender saa bitre som Søro-
des og Pilatus og adskillig for Tid
og Evighed Venner saa nære som
Mand og Sustru, Forældre og
Børn.

Min kære Barndomsven, her ved
Korsets Fod, mens den varvittige
Mængde lærer og haaner, vil jeg
bede dig med Taarer i mine Øjne:
Vingeagt ikke dette Kors og det hel-
lige Guds Lam, som hænger derpaa!
Thi om du gjorde det, da stilles
vore Beje i Tid og Evighed.

Min egentlige Hensigt var i Dag
at tale med dig om den Aar, som
blev frelst; men da jeg tog fat der-
paa, fandt jeg, at jeg ikke turde
forbigaa, hvad jeg her har skrevet.
Med Guds Naads Hjælp skal jeg
næste Gang tale med dig herom.
Gud velsigne dig!

Din Ven
Daneville, Marts 1911.

Bogannælselse.

I „Annekst“ for 19 Marts fin-
des følgende Annælselse:
Mange af Anneksts Læere har
sikkert allerede meldt sig som Sub-
skribenter paa dette Værk. Der bor
komme flere til. Lige saa udbredt
som Kærligheden er blandt Guds
Folk i Danmark til Andre Missions
store Arbejde, lige saa udbredt her
denne Skildring af Arbejdet og den
rige Befrielse fra Gud, der har
fulgt det, blive.

Det er et dygtigt Samtalarbejde,
Pastor Blauenfeldt her har givet
os, en paafaldelig Gaandbog, hvor
man kun sjeldent vil sege for-
gæves efter Oplysninger fra de 50
Aar, der nu snart er forløbne, jid-
den „den indre Missions Foring“
blev „kirkelig Foring for den in-
dre Mission i Danmark“.

Vogen er skrevet i et frisk og liv-
ligt Sprog og forfattet med mange
Billeder og Portrætter. I Forhold
til Udtrykke og Omfang er Brien
forbavende billig, selvfølgelig i
Forventning om en stor Udbredelse.
Som en af dem, der har gennem-
gaaet Manuskriptet, som det fore-
ligger fra Forf. S. Gaand, støtter jeg
mig ikke blot til de allerede udkom-
ne Hefter, men til det næste Kende-
skab til Vogen som Hæfted, naar jeg
medgiver den min bedste Anbefal-
ing.
Chr. Sørensen.

Ogsaa blandt vort Kirkefolk her-
ovre vil dette Værk være af aler-
største Interesse. Har De ikke alle-
redet subskriberet, saa gør det nu.
Værket vil udkomme i ca. 16 Hef-
ter a 10 Cts. pr. Hæfte eller \$1.60
for hele Værket en Gang for alle.
Bestilling modtages af
Dan. Luth. Publ. House.

Religionsstole.

Menigheder, der maatte ønske en
Lærer eller Lærerinde for Ferie-
skolen eller Religionskolen, gøres op-
mærksomme paa, at her er flere
unge Mennesker, der specielt forbe-
reder sig for og vil være glad ved at
virke i denne Foring.
Nærmere Oplysninger faas ved
at henvende sig til
A. M. Andersen,
Eft. Horn College, Eft. Horn, Ia.

Dampskibsnotiser.

„Osar den Anden“ ankom til
Christiansland den 26. Marts, og
gæfter atter at afsejle derfra den 8.
April. Man venter Skibet til New
York den 18. April.